

160 en 161 B. W. als schrijnend motto aan het hoofd geplaatst moeten den lezer „suggereeren” dat onze Nederlandsche „bonus pater familias” een soort van omnipotent despoot, de vaderlandsche matrone niet veel meer dan een nul voor ’t cijfer is. Wie echter genoemde artikelen losmaakt van de adstructieve betoogen en ook hier niet vergeet, dat de wet en de realiteit niet altijd congruent plegen te zijn, name een en ander cum grano salis. Zware beschuldigingen worden uitgebracht met name tegen de rechtspositie der gehuwde vrouw 1), vooral ook wat het huwelijks-vermogensrecht betreft, en door mannen, wier stem gewicht in de schaal werpt. Voor de ongehuwde vrouw wordt gewraakt, dat zij geen getuige mag zijn solemnitatis causa, haar uitbannen uit de familieraden, haar wetelijke onbekwaamheid om als arbiter op te treden, haar uitsluiting van de voogdij over anderer kinderen. De toestand der gehuwde vrouw wordt zoowel in persoonlijk als zakelijk opzicht zeer donker geschilderd met het oog op bepalingen als van art. 78, 99—103, 116, 161, 267, 301 B.W., voor het tweede als van 161, 162, 163, 165, 167, 174, 179 en andere dergelijke. De grondbeginselen van het heele huwelijks-vermogensrecht werden trouwens op de juristen-vereeniging nog dit jaar in vraag gesteld 2).

Op het gebied van de ouderlijke macht bracht de wet van 6 Febr. 1901, S. 62 ingrijpende wijzigingen. Uit de indie-

---

1) Men zie b.v. de bekende uiteenzetting van Mr. E. Fokker voor de Maatschappij tot Nut van het Algemeen (1896), van Mr. Nolst Trinité: „De practijk der wet ten aanzien der vrouw” (1899), artt. van Mr. Fokker en Prof. Molengraaff in „Belang en Recht” en Rechtsgel. Mag., de dissertatie van Mr. A. D. H. Fockema Andreae, De Rechtstoestand der gehuwde vrouw. Leiden, 1898, enz.

2) Gierke ziet ook hier het panacee in de Germaansch-rechtelijke beginselen. Prof. Land wijst op de tweeslachtige constructie inzake huwelijks-vermogensrecht in zijn rede „Ons modern Privaatrecht”.